

Sygn. akt VI GC 1226/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego w zakresie żądania kwoty 20 664,54 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 3 137,04 złotych za okres od dnia 12 września 2019 roku do dnia zapłaty i 21 967,80 złotych za okres od dnia 03 października 2019 roku do dnia zapłaty i kosztów procesu

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 16 605 złotych (szesnaście tysięcy sześćset pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 21 045,30 złotych za okres od dnia 03 października 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 3 205,56 złotych (trzy tysiące dwieście pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1226/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 01 października 2021 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 25 104,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 3 137,04 złotych za okres od dnia 12 września 2019 roku do dnia zapłaty i 21 967,80 złotych za okres od dnia 03 października 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczył na rzecz pozwanego szereg usług transportowo – przeładunkowych. Powód przyjmował na zlecenie pozwanego na swój plac przeładunkowy bale drzewne i przeładowywał je do kontenerów transportowych, a następnie transportował do wyznaczonego miejsca. W wyniku przeładunków na placu przeładunkowym powoda pozostały odpady w postaci kory

drzewnej, którą należało zutylizować. W związku z powyższym powód wystawił pozwanemu fakturę numer (...) na kwotę 17 859,60 złotych z tytułu świadczonych usług transportowych oraz fakturę numer (...) na kwotę 21 967,80 złotych z tytułu kosztów utylizacji kory drzewnej. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty uregulował jedynie częściowo należność ujętą w fakturze numer (...), tj. do kwoty 14 772,56 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 października 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 3875/21 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty w części – do kwoty 20 664,54 złotych, tj. co do kwoty 3 137,04 złotych ujętej w fakturze numer (...) oraz kwoty 17 527,50 złotych ujętej w fakturze numer (...), a także odsetek żądanych od kwot wskazanych w pozwie i kosztów procesu wnosząc o oddalenie powództwa powyższym zakresie.

Pozwany zaprzeczył jakoby koszt utylizacji kory drzewnej ujęty na fakturze numer (...), którego zwrotu żąda powód wyniósł 17 527,50 złotych brutto, w tym zaprzeczył jakoby utylizacji podlegało 150 ton kory. Pozwany wskazał, że zgodnie z § 2 ust. 2 lit. e umowy o świadczenie usług logistycznych z dnia 08 kwietnia 2018 roku zawartej pomiędzy powodem i pozwanym koszt za wywóz i utylizację jednego kontenera kory drzewnej ustalany miał być według faktycznie poniesionych przez powoda kosztów i ich refaktury na pozwanego oraz adekwatnie do bieżącej sytuacji na rynku kory. Powód nigdy nie przedstawił pozwanemu ani też nie dołączył do pozwu żadnego dowodu na wysokość poniesionych kosztów utylizacji kory oraz na ilość tejże kory podlegającej utylizacji.

Odnosnie zaś żądania przez powoda zapłaty kwoty 3 137,04 złotych, pozwany podniósł zarzut potrącenia wskazując, że wierzytelność podlegająca potrąceniu stanowi odszkodowanie za kradzież piły do cięcia drewna marki S. należącej do klienta pozwanego – (...) z siedzibą w W.. Zgodnie bowiem z umową o świadczenie usług logistycznych z dnia 08 kwietnia 2018 roku, to do powoda należało zabezpieczenie oraz dozór wynajętego przez pozwanego placu. Powód jednakże nie wywiązywał się z tego zobowiązania prawidłowo, albowiem do kradzieży dochodziło często, a za czwartym razem skradziono przedmiotową pilę do cięcia drewna. Za jej kradzież (...) z siedzibą w W. obciążył pozwanego kwotą 720 euro, która to kwota została odjęta od faktury wystawionej przez pozwanego na rzecz tego podmiotu za najem placu w sierpniu 2019 roku.

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 października 2021 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNC 3875/21 uprawomocnił się co do kwoty 4 440,30 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wynajęła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. plac położony przy ulicy (...) w G. za zapłatą czynszu w kwocie 1 200 euro netto miesięcznie.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oddał powyższy plac w podnajem (...) z siedzibą w W..

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczył na tym placu na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i powyższego litewskiego podmiotu szereg usług transportowo – przeładunkowych.

częściowo zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:16-00:22:59) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:23:28-00:41:32) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

W trakcie współpracy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przygotował projekt umowy mającej uregulować istniejący między stronami stosunek prawny. W projekcie tym wskazano, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wynajmie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w G. plac położony przy ulicy (...) w G. o powierzchni umożliwiającej składowanie drewna w ilości potrzebnej dla załadowania 30 x 40'HC, składowanie maksymalnie do 30 x 40'HC oraz manipulację urządzeń i maszyn potrzebnych do obsługi 30 x 40'HC, a także będzie świadczył usługi logistyczne mające polegać na przygotowaniu wynajętego placu do składowania drewna zleceniodawcy w ilości maksymalnie do 30 x 40'HC, udostępnienie placu na przyjmowanie drewna od zleceniodawcy na wynajęty plac, przeładunek pełnego kontenera w relacji plac – samochód przy użyciu sprzętu ciężkiego, przewóz pustych kontenerów z terminala kontenerowego (...) G./depotu kontenerowego (...) G., ważenie załadowanych kontenerów, utrzymywanie porządku na wynajętym placu, składowanie oraz wywóz do utylizacji kory drzewnej, zabezpieczenie oraz dozór placu, a także dokonywanie przestawień kontenerów wobec polepszenia lub umożliwienia manipulacji maszyny ciężkiej po wcześniejszej konsultacji stron. Z tytułu najmu przedmiotowego placu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. miała zapłacić (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wynagrodzenie miesięczne w wysokości 1 200 euro netto, natomiast za wywóz i utylizację kontenera kory koszty miały być ustalane adekwatnie do bieżącej sytuacji na rynku kory (pewnym kosztem miała być praca ładowni przy załadunku kory z placu na naczepę w kwocie 200 złotych netto za jedną godzinę pracy ładowni).

Projekt powyższej umowy został podpisany przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

umowa o świadczenie usług logistycznych – k. 184-185 akt, częściowo zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:16-00:22:59) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:23:28-00:41:32) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie podpisał powyższej umowy, albowiem nie chciał pokrywać kosztów utylizacji kory, które trzeba było uiścić na wysypisku przed ich wyłożeniem przez klienta.

częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przyjmował na zlecenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i jego klienta – (...) z siedzibą w W. na swój plac przeładunkowy bale drzewne i przeładowywał je do kontenerów transportowych, a następnie transportował do wyznaczonego miejsca. W wyniku przeładunków na placu przeładunkowym pozostawały odpady w postaci kory drzewnej.

częściowo zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:16-00:22:59) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:23:28-00:41:32) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

W związku ze zgłoszeniami od pracowników litewskiego kontrahenta (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., że z uwagi na zalegającą korę zmieszaną z ziemią, nie mogą się oni swobodnie poruszać maszynami po placu, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. udostępnił im drugi znajdujący się obok plac, na którym również pozostawiona została kora.

częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

W trakcie trwania umowy stron na placu, pomimo działającej na jego terenie firmy ochraniającej obiekt, doszło do zaginięcia piły do drewna marki S. stanowiącej własność (...) z siedzibą w W.. Przedmiotowa piła została nabyta za kwotę 719,95 euro.

W związku z zaginięciem tejże piły, w dniu 23 kwietnia 2019 roku R. R. – pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zgłosił ten fakt (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w

G.. (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przyjął odpowiedzialność za powyższe zdarzenie zapewniając, że ewentualnymi kosztami obciąży firmę dozorującą oraz użyczył piłę identycznego typu i marki, co zaginiona przekazując ją pracownikowi (...) z siedzibą w W.. P. została zwrócona ostatniego dnia korzystania przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i jego klienta z placu.

(...) z siedzibą w W. obciążył (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kosztami zakupu piły marki S. potrącając należność w kwocie 720 euro z należności (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z tytułu najmu placu w miesiącu sierpniu 2019 roku poprzez odliczenie tej kwoty z ustalonego czynszu najmu.

Mimo, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przesłał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. paragon na kwotę 719,95 euro stanowiący dowód zakupu piły przez jego litewskiego kontrahenta, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie zwrócił tejże kwoty.

potwierdzenie zakupu piły marki S. wraz z wierzytelnym tłumaczeniem – k. 91-92, 93, 118-122 akt, faktura za najem – k. 94 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 44, 89-90 akt, częściowo zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:16-00:22:59) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:23:28-00:41:32) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

W dniu 28 sierpnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...), z terminem płatności do dnia 11 września 2019 roku, na kwotę 17 859,60 złotych brutto, w tym kwotę 10 824 złotych brutto tytułem usługi transportowej na odcinku G. (...) plac – depot, kwotę 1 476 złotych brutto tytułem operacji (...)pusty ruch, kwotę 2 460 złotych brutto tytułem operacji (...) pusty ruch, kwotę 14 230 złotych tytułem ważenia, i kwotę 1 869,60 złotych tytułem usługi transportowej na odcinku (...) G. – plac (puste przeloty).

faktura – k. 23 akt, raport – k. 24 akt

(...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 13 września 2019 roku dokonał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. częściowej płatności należności ujętej w fakturze numer (...) uiszczając kwotę 14 722,56 złotych. Kwota ta została pomniejszona o kwotę 3 137,04 złotych stanowiącą równowartość kosztów nabycia piły do cięcia drewna marki S..

potwierdzenie przelewu – k. 25 akt, częściowo zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:16-00:22:59) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 158-161 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:23:28-00:41:32) oraz protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt, częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

Mimo zakończenia umowy najmu kora drzewna nie została uprzątnięta.

W dniu 15 stycznia 2020 roku pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przesłał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zdjęcia kory zalegającej na placu z prośbą o jej uprzątnięcie i wskazał, że po dniu 31 stycznia 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uprzątnie plac we własnym zakresie, a kosztami obciąży (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. W odpowiedzi przedstawiciel (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – J. J. zapytał, jaki byłby koszt usunięcia kory, po czym otrzymał informację, że koszty wyniosą 3 610 złotych plus utylizacja wykładowo.

W dniu 27 stycznia 2020 roku pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wskazał, że nie jest znana dokładna masa kory, jaka została na placu, lecz koszt utylizacji jednej tony to kwota 90 złotych netto oraz wobec prób negocjacji ceny – że jest to ostateczna cena za tonę.

W dniu 03 marca 2020 roku przedstawiciel (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – J. J. poinformował (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., że jego klient zgodził się na usunięcie kory w gestii powoda za kwotę 3 610 złotych (F. – 5 roboczogodzin po 150 złotych za godzinę, M. – 3 roboczogodziny po 100 złotych za godzinę, robotnicy – 2 robotników po 8 godzin, 35 złotych za pracownika za godzinę, 2 wywrotki po 8 godzin – 125 złotych za wywrotkę za godzinę) plus utylizacja wykładowo prosząc o procedowanie i o zdjęcia dokumentujące uprzątnięcie placu po jego dokonaniu.

wydruk korespondencji mailowej – k. 28-49 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uprzątnął zalegającą na placu korę drzewną zbierając ją w hałdę o wymiarach 3 metrów na 500 metrów. W związku z tym, że na placu znajdowały się wagi, zalegająca kora drzewna została także zważona. Było jej tam 150 ton. Kora nie została wywieziona na wysypisko i zutylizowana.

częściowo zeznania członka zarządu powoda E. B. – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 198-203 akt

W dniu 18 sierpnia 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...), z terminem płatności do dnia 02 października 2020 roku, na kwotę 21 967,80 złotych brutto, w tym kwotę 922,50 złotych brutto tytułem załadunku F., kwotę 369 złotych brutto tytułem załadunku ładówką M., kwotę 688,80 złotych brutto tytułem pracy robotników, kwotę 2 460 złotych tytułem transportu wywrotkami oraz kwotę 17 527,50 złotych tytułem utylizacji 150 ton kory po stawce w kwocie 95 złotych netto za tonę.

faktura – k. 26 akt, raport – k. 27 akt

W związku z brakiem zapłaty należności wynikających z wystawionych faktur (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 25 104,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 50-51 akt, pismo z dnia 23 marca 2021 roku wraz z potwierdzeniem nadania – k. 87-88 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie ich oświadczeń.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów (pozostałe nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie) przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez stronę przeciwną. Nadto Sąd ustalając stan faktyczny sprawy oparł się także na załączonej do akt sprawy korespondencji mailowej traktując te wydruki jako dowody w rozumieniu art. 243¹ k.p.c., a także – w poniżej wskazanym zakresie – na zeznaniach świadków J. J. i A. J. oraz na zeznaniach członka zarządu powoda E. B.. Odnośnie zaś zeznań przesłuchanego w sprawie świadka R. R., to Sąd uznał, że wobec braku wiedzy i pamięci świadka co do jakichkolwiek okoliczności związanych ze współpracą stron, w tym mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zeznania te pozostawały irrelevantne i nie stanowiły podstawy do dokonania przez Sąd jakichkolwiek ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do zeznań świadków J. J. oraz A. J., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadkowie ci wskazywali na okoliczności związane z zaginięciem piły do drewna należącej do klienta pozwanego, przyjęciem przez powoda odpowiedzialności za tę szkodę oraz pokrycia przez pozwanego jego klientowi z Litwy kosztów zakupu tej piły poprzez potrącenie tych kosztów z czynszu najmu należnego pozwanemu, znajduje to bowiem potwierdzenie w szczególności w korespondencji mailowej stron, a także fakturze numer (...) (k. 118 akt). Sąd nie dał natomiast wiary ich zeznaniom, że strony łączyła pisemna umowa, z której wynikał dla powoda obowiązek zutilizowania kory drzewnej jako odpadu pozostawionego przez pozwanego i to na jego (powoda) koszt – okoliczności zawarcia takiej umowy w formie pisemnej nie potwierdza bowiem żaden przedłożony w sprawie dowód, a przedłożony projekt umowy z dnia 08 kwietnia 2019 roku został podpisany jedynie przez pozwanego. Co więcej, również brak jest dowodu, że strony umowę z powyższym zobowiązaniem dla powoda zawarły w sposób ustny, czy dorozumiany. Sąd miał przy tym na uwadze, że przedstawiciel powoda zaprzeczał kategorycznie, by strony uzgodniły, że koszt utylizacji ponosić będzie powód i co więcej – nawet z tego projektu przedłożonego przez pozwanego wynikało, że będą to czynności, których koszt zobowiązany będzie pokryć pozwany. Wreszcie Sąd miał na uwadze, że z korespondencji mailowej prowadzonej po zakończeniu stosunku najmu jednoznacznie wynika, że pozwany był świadomy ciężącego na nim obowiązku w zakresie usunięcia kory drzewnej i poniesienia związanych z tym kosztów, z tym że faktyczne czynności wykonywać miał powód, za zapłatą przez pozwanego kosztów usunięcia i utylizacji tego odpadu.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że z zeznań powyższych świadków wynikało, że sprzątnięcie placu spoczywało na powodzie, z czego wywodzili oni obowiązek utylizacji kory drzewnej na koszt powoda i co miało być wliczone w cenę miesięcznego czynszu najmu. Okoliczność ta nie znajduje jednakże potwierdzenia w innych przeprowadzonych w sprawie dowodach, w tym nawet z przedłożonego przez pozwanego projektu umowy wynika rozdzielnie wynagrodzenia za najem placu i za inne czynności, w tym składowanie oraz wywóz do utylizacji i zutilizowanie kory drzewnej. Nie sposób zatem uznać, że pozwany zdołał wykazać, ażeby w ciężącym na powodzie obowiązku utrzymania porządku na wynajmowanym placu mieściły się także czynności związane z wywiezieniem kory i jej zutilizowaniem na koszt powoda.

Natomiast zeznania członka zarządu powoda E. B. Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazał on, że powód nie podpisał umowy z dnia 08 kwietnia 2018 roku z uwagi na próbę obciążenia powoda tymi kosztami, a dokładniej – obowiązkiem ich wyłożenia w razie zlecenia utylizacji kory na wysypisku. Nadto Sąd miał na uwadze, że z zeznań przedstawiciela powoda wynikało, że umowa o takim zakresie zobowiązania dla powoda nie została również zawarta w formie ustnej i powód nie przystąpił nigdy do realizacji tego obowiązku. Sąd oparł się również na zeznaniach członka zarządu powoda w zakresie, w jakim potwierdził on, że na placu dokonano zważenia zalegającej kory i ustalono, że znajduje się tam 150 ton tego odpadu. Wprawdzie pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionował twierdzenia powoda zawarte w pozwie i przedłożonych dowodach z dokumentów odnośnie liczby ton kory podlegającej utylizacji, o tyle po przeprowadzeniu dowodu z zeznań powoda pozwany (reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika) nie zakwestionował w żaden sposób treści tych zeznań, w tym w części obejmującej informację o ilości zalegającego odpadu, jak i sposobie ustalenia tej ilości, nie przedstawił też żadnego dowodu przeciwnego ani nie podniósł żadnego twierdzenia podającego w wątpliwość zeznania strony powodowej w tym zakresie.

Jednocześnie Sąd nie dał wiary zeznaniom członka zarządu powoda E. B., że powód naprawił szkodę wynikającą z zaginięcia piły należącej do klienta pozwanego, jak bowiem wynikało z jego zeznań powód przekazał wprawdzie pilę pracownikom klienta pozwanego, ale po zakończeniu stosunku najmu piła ta została przez nich powodowi zwrócona, nie sposób więc uznać, że doszło do naprawienia szkody poprzez restytucję naturalną.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu w dniu 24 sierpnia 2022 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego mimo prawidłowego wezwania, nie stawiły się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu w dniu 24 sierpnia 2022 roku Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu gospodarowania odpadami na okoliczność ustalenia kosztu utylizacji 150 ton kory drzewnej w roku 2019 i 2020 (k. 132 akt). Sąd miał bowiem

na uwadze, że w postępowaniu gospodarczym powód, a okoliczności związane z kwestionowaniem przez pozwanego roszczenia w zakresie kosztów utylizacji kory drzewnej były powodowi znane przed wszczęciem postępowania sądowego (np. pismo pozwanego z datą w nagłówku „dnia 23 marca 2021 roku, k. 87 akt), winien wszelkie dowody na poparcie swojego stanowiska wskazać w pozwie, a tymczasem powołał on w nim jedynie dowód z dokumentu w postaci faktury i wezwania do zapłaty oraz dowód z zeznań stron (art. 458⁵ k.p.c.), co powoduje, że zgłoszone na późniejszym etapie postępowania wnioski dowodowe uznać należy za sprekludowane. Cechą systemu prekluzji obowiązującej w postępowaniu gospodarczym jest bowiem to, że skutek w postaci wykluczenia danego twierdzenia strony, zarzutu, czy dowodu, które zostało przedstawione po upływie terminu następuje z mocy ustawy, przy czym prekluzja obejmuje wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody na ich poparcie, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Niezależnie od powyższego Sąd miał na uwadze, że ustalenie w niniejszej sprawie kosztu utylizacji 150 ton kory drzewnej (liczba ton wynikała m. in. z dowodu z zeznań przedstawiciela powoda) nie wymagało wiadomości specjalnych wobec ustalenia przez Sąd na podstawie korespondencji mailowej, że strony ostatecznie zaakceptowały także i koszt utylizacji za tonę w kwocie 90 złotych netto. Jak bowiem wynikało z treści maila z dnia 27 stycznia 2020 roku pracownik powoda wskazał, że nie jest znana wprawdzie dokładna masa kory, jaka została na placu, lecz koszt utylizacji jednej tony to kwota 90 złotych oraz wobec prób negocjacji ceny – że jest to ostateczna cena za tonę. W odpowiedzi na powyższe w dniu 03 marca 2020 roku przedstawiciel pozwanego – J. J. poinformował powoda, że jego klient zgodził się na usunięcie kory w gestii powoda za kwotę 3 610 złotych (F. – 5 roboczogodzin po 150 złotych za godzinę, M. – 3 roboczogodziny po 100 złotych za godzinę, robotnicy – 2 robotników po 8 godzin, 35 złotych za pracownika za godzinę, 2 wywrotki po 8 godzin – 125 złotych za wywrotkę za godzinę) plus utylizacja wykładowo prosząc o procedowanie i o zdjęcia dokumentujące uprzątnięcie placu po jego dokonaniu. Powyższe w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na akceptację wskazanych kosztów za utylizację jednej tony odpadu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 3 137,04 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 12 września 2019 roku do dnia zapłaty – tytułem pozostałej części należności wynikającej z faktury numer (...) obejmującej czynsz najmu placu oraz wynagrodzenie za świadczone usługi transportowe oraz kwoty 21 967,80 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 03 października 2019 roku do dnia zapłaty – tytułem pozostałej części należności wynikającej z faktury numer (...) obejmującej koszty wywozu i utylizacji 150 ton kory drzewnej z placu powoda, a także kosztów procesu.

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 października 2021 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNc 3875/21 uprawomocnił się co do kwoty 4 440,30 złotych.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany zakwestionował żądanie powoda co do kwoty 20 664,54 złotych, tj. co do kwoty 3 137,04 złotych ujętej w fakturze numer (...) oraz kwoty 17 527,50 złotych ujętej w fakturze numer (...), a także odsetek żądanych od kwoty 3 137,04 złotych i od kwoty 21 967,80 złotych oraz kosztów procesu wnosząc o oddalenie powództwa powyższym zakresie. Odnosząc się do kosztów utylizacji kory drzewnej w kwocie 17 527,50 złotych brutto pozwany zaprzeczył, że utylizacji podlegało 150 ton kory i wskazał, że powód nigdy nie przedstawił pozwanemu ani też nie dołączył do pozwu żadnego dowodu na wysokość poniesionych kosztów utylizacji kory oraz na ilość tejże kory podlegającej utylizacji. Odnośnie zaś żądania dotyczącego kwoty 3 137,04 złotych pozwany podniósł zarzut potrącenia wskazując, że wierzytelność pozwanego wobec powoda podlegająca potrąceniu obejmuje odszkodowanie za kradzież piły do cięcia drewna marki S. należącej do klienta pozwanego – (...) z siedzibą w W..

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa najmu placu za zapłatą miesięcznego czynszu w kwocie 1 200 euro netto, na którym to placu powód świadczył na rzecz pozwanego (i jego klienta) również usługi transportowo – przeładunkowe, tj. przeładowywał bale drzewne do kontenerów transportowych, a następnie transportował je do wyznaczonego miejsca. Niesporne było również, że powyższy stosunek prawny między stronami ustał pod koniec 2019 roku, zaś na wynajmowanym placu pozostał odpad z działalności pozwanego (i jego klienta) w postaci kory drzewnej.

Rolą Sądu było natomiast rozstrzygnięcie, która ze stron procesu jest zobowiązana do usunięcia tego odpadu i jaki jest koszt tejże czynności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w ocenie Sądu pozwany po myśli art. 6 k.c. – a to on wywodził korzystne dla siebie skutki prawne z poniższego faktu – nie zdołał wykazać, że strony łączyła pisemna umowa z dnia 08 kwietnia 2018 roku w wersji przedłożonej przez pozwanego. Sąd miał bowiem na uwadze, że pozwany przedłożył jedynie projekt umowy prze siebie podpisany, zaś zawarciu umowy w formie pisemnej o takiej treści powód zaprzeczał. W ocenie Sądu brak było również podstaw do uznania, że strony umowę o treści, jak w projekcie z dnia 08 kwietnia 2018 roku zawarły w formie ustnej, czy choćby w sposób dorozumiany – przedstawiciel powoda zaprzeczał bowiem kategorycznie, by powód przyjął na siebie zobowiązanie do utylizacji kory na swój koszt i by kiedykolwiek w czasie trwania umowy do jej utylizacji przystąpił. Co więcej, Sąd miał na uwadze, że nawet z przedłożonego przez pozwanego projektu jednoznacznie wynikało, że koszty tej utylizacji ponosić miał ostatecznie pozwany (§ 2.2, k. 185 akt) i koszty te – wbrew zeznaniom świadków (J. J. i A. J.) – były niezależne od czynszu najmu w kwocie 1 200 euro netto (§ 2.1, k. 185 akt), ani też nie mieściły się w obowiązku utrzymywania porządku na placu stanowiąc odrębną kategorię czynności.

W ocenie Sądu pozwany nie zdołał zatem wykazać, że to na powodzie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. spoczywał obowiązek wywiezienia z wynajmowanego placu kory drzewnej i jej utylizacji na koszt tego podmiotu. Stanowisko powyższe jest zasadne tym bardziej, że po zakończeniu stosunku najmu pozwany prowadził z powodem negocjacje na temat usunięcia spornego odpadu i kosztów tej czynności, co w ocenie Sądu było wyrazem świadomości pozwanego co do spoczywającego na nim – jako najemcy – obowiązku zwrotu przedmiotu najmu w stanie niepogorszonym, a nie jak wskazywali świadkowie – chęci „zakończenia tematu”. Nie sposób bowiem uznać, że racjonalny przedsiębiorca – gdyby to jego kontrahent (tu: powód) był zobowiązany do dokonania pewnych czynności na mocy łączącej strony umowy na swój koszt – godzi się na ich wykonanie za dodatkową zapłatą kilkunastu tysięcy złotych. Zgodnie zatem z treścią art. 675 k.c. to pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. był zobowiązany zwrócić przedmiot najmu w stanie niepogorszonym i nie zdołał wykazać, że strony uzgodniły, że koszt czynności przywracających stan placu do stanu niepogorszzonego (a więc stanu z uwzględnieniem jego zużycia wskutek prawidłowego używania) będzie obciążał powoda (a więc, że te czynności powód ma wykonać na swój koszt). W ocenie Sądu pozwany nie zdołał wykazać również, że strony umówiły się, że wartość kory stanowiąc będzie zapłatę za jej utylizację.

Stosownie do treści art. 675 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym. W oparciu o treść powyższego przepisu wynajmującemu (powodowi) przysługuje więc obligacyjne roszczenie o zwrot rzeczy w stanie niepogorszonym i realizując to roszczenie może on się domagać zwrotu rzeczy w stanie niepogorszonym, czyli przeniesienia posiadania przez najemcę na wynajmującego (gdy rzecz nie została zwrócona) albo gdy rzecz została zwrócona, ale w stanie pogorszonym – roszczenia odszkodowawczego. Jeżeli bowiem najemca nie wywiązuje się z obowiązku wynikającego z art. 675 § 1 k.c. w zakresie zwrotu rzeczy w stanie niepogorszonym, tj. zwraca przedmiot umowy w stanie pogorszonym (a więc w stanie innym niż uwzględniający zużycie rzeczy wskutek prawidłowego używania), to stanowi to przypadek nienależytego wykonania zobowiązania uprawniający do żądania naprawienia szkody na podstawie art. 471 k.c.

W świetle zebranego materiału dowodowego Sąd uznał, że najemca – pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie wykonał należycie swojego zobowiązania względem strony powodowej, bowiem po ustaniu stosunku najmu nie zwrócił jej rzeczy w stanie niepogorszonym. Należy zauważyć, że po wygaśnięciu umowy na części nieruchomości pozwany pozostawił odpady – korę drzewną, co uniemożliwiało stronie powodowej swobodne z niej korzystanie. Nie można zatem uznać, aby sporna nieruchomość została zwrócona powodowej spółce w stanie niepogorszonym pod względem funkcjonalnym. Nie było bowiem wątpliwości, że zwrócenie przez pozwanego wynajmowanego placu z zalegającym na nim odpadem w postaci kory drzewnej nie stanowiło prawidłowej realizacji obowiązku pozwanego, o jakim mowa w art. 675 k.c., pozostawienie odpadów nie jest bowiem efektem normalnego korzystania z tej rzeczy. Wobec powyższego po stronie powodowej powstało roszczenie o naprawienie szkody z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy najmu.

Zgodnie zaś z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy odpowiedzialności kontraktowej ciężar dowodu rozkłada się następująco: wierzyciel ma wykazać istnienie stosunku zobowiązaniowego oraz jego treść, fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak również poniesioną szkodę. Nie musi natomiast udowodniać, że wykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (a więc przede wszystkim winy dłużnika). W art. 471 k.c. zawarte jest bowiem domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 lipca 2005 roku, sygn. akt V CK 869/04). Tym samym to na dłużnika przerzucony został obowiązek wykazania, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, czego pozwany nie wykazał.

Regulacje dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej wprowadzają zaś zasadę, że naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Naprawienie szkody zaś powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie ani art. 361 § 2 k.c. ani żaden inny przepis kodeksu cywilnego nie zawiera legalnej definicji szkody. W świetle natomiast utrwalonego orzecznictwa szkodę definiuje się jako uszczerbek w prawnie chronionych dobrach wyrażający się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby się następnie wytworzyć w normalnej kolei rzeczy a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 sierpnia 2003 roku, sygn. akt IV CKN 387/01). Takie ujęcie szkody odwołuje się do metody dyferencyjnej polegającej na porównaniu aktualnego stanu majątkowego poszkodowanego z hipotetycznym stanem jego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie szkodzące (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 marca 2010 roku, sygn. akt III CZP 7/10). Mimo, że art. 363 k.c. nie przewiduje wprost sposobu naprawienia szkody polegającego na zapłacie sumy pieniężnej odpowiadającej przewidywanym kosztom możliwość taką dopuszczono szeroko w zakresie np. roszczeń o naprawienie szkody związanej z uszkodzeniem pojazdu (tzw. restytucja pieniężna), a w ostatnim czasie także w odniesieniu do wad lokali albo budynków. W tej sytuacji zatem zakwalifikowanie takiego sposobu naprawienia szkody uznać należy już za utrwalone (tak również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 grudnia 2018 roku, sygn. akt I CSK 695/17, z dnia 08 marca 2019 roku, sygn. akt III CSK 106/17, czy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 sierpnia 2020 roku, sygn. akt I CSK 98/20). Wobec zaś powyższego zdaniem Sądu powód był co do zasady uprawniony do żądania kwoty odpowiadającej wartości hipotetycznych kosztów wywieżenia i utylizacji składowanych odpadów, jakie musiałby ponieść na tę czynność w związku ze zwrotem rzeczy w stanie pogorszonym i wbrew zarzutom pozwanego powód nie musiał wykazywać – w świetle utrwalonego już orzecznictwa – że jakiegokolwiek wydatki rzeczywiście już poniósł.

Odnosnie kosztów utylizacji kory, pozwany kwestionował wysokość tych kosztów określonych na kwotę 17 527,50 złotych brutto jako iloczyn 150 ton kory oraz stawki w kwocie 95 złotych brutto. Sąd zważył przy tym, jak już wskazano powyżej, że z zeznań członka zarządu powoda wynikało, że podczas uprzątnięcia zalegającej kory na placu dokonano jej zważenia i ustalono, że znajduje się tam 150 ton tego odpadu. Wprawdzie pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionował twierdzenia powoda zawarte w pozwie i przedłożonych dowodach z dokumentów odnośnie liczby ton kory podlegającej utylizacji, o tyle po przeprowadzeniu dowodu z zeznań powoda pozwany nie zakwestionował w żaden sposób treści tych zeznań, w tym w części obejmującej informację o ilości zalegającego odpadu i sposobie jej ustalenia, nie przedstawił też żadnego dowodu przeciwnego ani nie podniósł żadnego twierdzenia podającego w wątpliwość zeznania strony powodowej w tym zakresie. Nie zdołał on zatem w ocenie Sądu skutecznie zakwestionować powyższego dowodu w tej części. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynikało również, że strony porozumiały się ostatecznie co do tego, że czynności związanych z usunięciem z placu i utylizacją kory dokona powód, za zapłatą tych kosztów przez pozwanego, jak też, że strony ostatecznie zaakceptowały także i koszt utylizacji za tonę w kwocie 90 złotych netto. Jak bowiem wynikało z treści maila z dnia 27 stycznia 2020

roku pracownik powoda wskazał, że koszt utylizacji jednej tony to kwota 90 złotych netto oraz wobec prób negocjacji ceny – że jest to ostateczna cena za tonę. W odpowiedzi na powyższe w dniu 03 marca 2020 roku przedstawiciel pozwanego – J. J. poinformował powoda, że jego klient zgodził się na usunięcie kory w gestii powoda za kwotę 3 610 złotych (F. – 5 roboczogodzin po 150 złotych za godzinę, M. – 3 roboczogodziny po 100 złotych za godzinę, robotnicy – 2 robotników po 8 godzin, 35 złotych za pracownika za godzinę, 2 wywrotki po 8 godzin – 125 złotych za wywrotkę za godzinę) plus utylizacja wykładowo prosząc o procedowanie i o zdjęcia dokumentujące uprzątnięcie placu po jego dokonaniu. Powyższe w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na akceptację wskazanych kosztów za utylizację jednej tony odpadu skoro w odpowiedzi na wskazane koszty, pozwany zwrócił się z prośbą o podjęcie czynności. W tej zaś sytuacji zasadne było – zgodnie z zawartą przez strony umową – uwzględnienie w kosztach utylizacji odpadu uzgodnionej kwoty 90 złotych netto za tonę, co oznacza, że żądanie powoda z tego tytułu było zasadne w zakresie kwoty 16 605 złotych brutto (150 ton x 90 złotych netto plus podatek VAT) i w tej części zasługiwało na uwzględnienie.

Jednocześnie bez znaczenia pozostawały twierdzenia strony pozwanej, że powód może pozostawioną korę drzewną sprzedać uzyskując korzyść finansową, pozwany nie wykazał bowiem, że strony umówiły się, że kwota ze sprzedaży podlegać będzie zaliczeniu na poczet kosztów wywozu i utylizacji pozostałej części ani że będzie stanowić zapłatę za dokonanie tej czynności, nie wykazał też kwoty, jaką z tego tytułu powód mógłby uzyskać, jak też nie podniósł w tym zakresie zarzutu potrącenia, przy czym Sąd miał na uwadze, że z zeznań powoda wynikało, że kora ta jako zmieszana z ziemią nie byłaby przedmiotem zainteresowania nabywców, czego pozwany nie zdołał skutecznie podważyć.

Odnosząc się natomiast do dochodzonej w niniejszym postępowaniu kwoty 3 137,04 złotych należnej powodowi z tytułu pozostałej części czynszu najmu placu i świadczenia usług transportowych, pozwany podniósł zarzut potrącenia tej kwoty z wierzytelnością pozwanego z tytułu odszkodowania obejmującego koszty zakupu zaginionej piły do cięcia drewna marki S. należącej do klienta pozwanego – (...) z siedzibą w W..

Zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu i nie było kwestionowane przez stronę powodową, że powód zobowiązany był do zapewnienia ochrony wynajmowanego pozwanemu placu i znajdujących się tam przedmiotów (narzędzi). Nie było także sporne, że pomimo powyższego obowiązku z dozorowanego przez firmę ochroniarską placu zginęło m. in. mienie pozwanego (jego klienta) w postaci piły do cięcia drewna marki S., co rodziło po stronie powoda obowiązek naprawienia szkody. W tym miejscu wskazać należy, jak już podniesiono powyżej, że powód nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tego tytułu, podnosił jedynie, że dokonał naprawienia tejże szkody przekazując pozwanemu piłę identyczną z zaginioną. Jak wynikało jednakże z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym zeznań samego przedstawiciela powoda – piła ta została powodowi zwrócona przez pracowników klienta pozwanego (podnajemcy), nie sposób więc uznać, że doszło ze strony powoda do naprawienia szkody w postaci restytucji naturalnej.

Jednocześnie nie budziło wątpliwości Sądu, że pozwany w sposób należyty wykazał wartość skradzionej piły przedstawiając dowód zakupu przez (...) z siedzibą w W. tejże piły na kwotę 719,95 euro oraz wykazując, że podmiot ten jako właściciel piły obciążył pozwanego kosztami zakupu potrącając należność w kwocie 720 euro z należności pozwanego z tytułu najmu placu w miesiącu sierpniu 2019 roku poprzez odliczenie tejże kwoty z ustalonego między stronami czynszu najmu. Po stronie pozwanej zatem niewątpliwie – na skutek zaginięcia piły z placu powoda, za co odpowiedzialność ponosił powód – powstała szkoda w kwocie 720 euro, co stanowiło równowartość kwoty 3 137,04 złotych. Skoro zatem pozwany w sposób skuteczny dokonał potrącenia kwoty 3 137,04 złotych z należnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu (przedstawiając przed tą czynnością powodowi w wiadomości mailowej dowód zakupu i prosząc powoda o zapłatę wskazanej kwoty, k. 89 akt), należyte wykazał także wysokość potrącannej wierzytelności, to w tymże zakresie czynność pozwanego doprowadziła do wygaśnięcia wierzytelności powoda, wobec tego w tym zakresie roszczenie powoda podlegało oddaleniu.

Za niezasadne Sąd uznał również żądanie powoda w zakresie należnych powodowi odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych za okres od dnia 03 października 2019 roku do dnia zapłaty, albowiem jak wynika z faktury numer (...) termin zapłaty wskazanej tam należności określono na dzień 02 października 2020 roku.

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 659 k.c. w zw. z art. 675 k.c. w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 735 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w zw. z art. 455 k.c. zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 16 605 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 21 045,30 złotych (16 605 złotych brutto jako zasadne koszty utylizacji kory drzewnej + niezaskarżona kwota 4 440,30 złotych brutto) za okres od dnia 03 października 2020 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne (co do kwoty 3 137,04 złotych brutto jako skutecznie potrąconego kosztu nabycia piły do cięcia drewna), co do kwoty 922,50 złotych jako niezasadnego kosztu utylizacji kory drzewnej oraz co do należności odsetkowej liczonej od kwoty 21 967,080 złotych za okres od dnia 03 października 2019 roku do dnia 02 października 2020 roku oraz należności odsetkowej liczonej od kwoty 4 059,54 złotych za okres od dnia 03 października 2020 roku do dnia zapłaty) na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 498 k.c. w zw. z art. 499 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario Sąd w punkcie drugim wyroku powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 80,36%, a pozwany w 19,64%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 4 873 złotych (opłata sądowa od pozwu – 1 256 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły zaś 3 617 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 3 915,94 złotych (80,36% z kwoty 4 873 złotych), a pozwanemu w kwocie 710,38 złotych (19,64% z kwoty 3 617 złotych). Kompensując obie kwoty pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 3 205,56 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 października 2022 roku